

Το ευρωπαϊκό αυτονόητο για την Κύπρο

*Από το Χριστόδουλο Κ. Γιαλλουρίδη,
Αν. Καθηγητή Διεθνούς Πολιτικής στο Πάντειο*

Πολλές φορές συμβαίνει στην πολιτική, τα αυτονόητα και τα πλέον φυσιολογικά να θεωρούνται δύσκολα, παράξενα ή ακόμα και ακατόρθωτα. Έτσι και στην περίπτωση της Κύπρου και του κυπριακού προβλήματος, καταντήσαμε να θεωρούμε το αυτονόητο, δηλαδή τη λύση που να εναρμονίζει στην Κύπρο και το πολιτικό της σύστημα με το ευρωπαϊκό πλαίσιο δικαίου και τον ευρωπαϊκό πολιτικό πολιτισμό, πολιτισμό στον οποίο ιστορικά και αναμφισβήτητα ούτως ή άλλως ανήκει η Κύπρος, ως κάτι εξαιρετικά δύσκολο να επιτευχθεί, ως ένα στρατηγικό στόχο τον οποίο για να πετύχουμε πρέπει να περάσουμε μέσα από συμπληγάδες, να δώσουμε μάχες, να ξεπεράσουμε μεγάλα, σχεδόν ανυπέρβλητα εμπόδια.

Ο στόχος, λοιπόν, της ευρωπαϊκής λύσης καθίσταται σήμερα στρατηγικός στόχος του έθνους, δηλαδή Αθηνών και Λευκωσίας, φέρνοντας ταυτόχρονα, ιδιαίτερα τη Λευκωσία, σε κάθετη αντιπαράθεση ή γενικώς αντίθεση με τους Βρετανούς «προστάτες» της Κύπρου, τους Αμερικανούς πλανητάρχες και με ορισμένους

Ευρωπαίους εταίρους μας οι οποίοι πίστεψαν στη «λύση» του σχεδίου Ανάν, ενός σχεδίου που δικαίως και με θαυμαστό θάρρος απέρριψε ο κυπριακός λαός με τεράστια πλειοψηφία. Το ότι φτάσαμε από το Νοέμβριο του 2002 να συζητούμε τη λύση του κυπριακού προβλήματος - σχεδόν τριάντα χρόνια μετά την εισβολή του Αττίλα-έχοντας ως βάση διαπραγμάτευσης που οδηγούσε μάλιστα εντέλει και σε αναγκαστική επιδιαιτησία από το Γενικό Γραμματέα του ΟΗΕ κ. Κόφι Ανάν, ένα σχέδιο λύσης και οικοδόμησης ενός πολιτικού συστήματος ή κρατικής οντότητας εντελώς απαράδεκτη όχι μόνο για την Κύπρο, αλλά για οποιονδήποτε λαό του κόσμου, ένα σχέδιο μοναδικό και πρωτοφανές για τα παγκόσμια συνταγματικά χρονικά και δεδομένα του πολιτισμού μας, δεν είναι τυχαίο ούτε σύμπτωμα απλώς και μόνο διεθνών εξελίξεων.

Πρόκειται για το προϊόν ή το αποτέλεσμα δικών μας λαθών, δηλαδή Αθηνών και Λευκωσίας, που λειτούργησαν εν πολλοίς σε μια τακτική εθελόδουλης διολίσθησης προς τη βούληση του διεθνούς παράγοντα. Θα λέγα-

με, πως μεγάλο βάρος ευθύνης και υπαιτιότητας, όχι μόνο στη λάθος πολιτική αλλά και στη συνειδητή προσαρμογή της εθνικής βούλησης (Αθηνών-Λευκωσίας) στην πυξίδα πολιτικού προσανατολισμού του διεθνούς παράγοντα φέρουν αναμφισβήτητοι κυβερνήσεις Σημίτη και Κληρίδη, από το 1996 και εντεύθεν, που όχι μόνο αποδέχθηκαν αλλά και συνέπραξαν στην κατασκευή αυτού του συναινετικού τερατουργήματος του Κόφι Ανάν.

Σήμερα βρισκόμαστε μπροστά σε μια σχετικά πιο στέρεη θέση αφού η Κύπρος απέφυγε τον μεγάλο ύφαλο που θα οδηγούσε σε ναυάγιο τον κυπριακό ελληνισμό και σε μεγάλες περιπέτειες το έθνος, βρίσκεται στο ασφαλές σχετικά λιμάνι της Ευρώπης, διατηρώντας πολιτειακά συνταγματικά αλώβητη την κρατική οντότητα της Κυπριακής Δημοκρατίας. Φυσικά είναι αναμενόμενο τους επόμενους μήνες να επιπέσουν εχθροί και φίλοι επί των κεφαλών της ηγεσίας του Ελληνισμού με στόχο την επιστροφή του ασώτου Ανάν με, ίσως, διακοσμητικές διορθώσεις, ώστε να ικανοποιηθούν αφ' ενός η Τουρκία και να λάβει τα υπεσχημένα ανταλλάγματα για τις απώλειές της στο Ιράκ και αφ' ετέρου να διαιωνιστεί η βρετανική παρουσία του διαίρει και βασιλεύει στην Κύπρο. Το σχέδιο και οι πιέσεις είναι καθ' οδόν, ανα-

μένεται ο προσδιορισμός της κατάλληλης στιγμής για την εκδήλωση της νέας πρωτοβουλίας.

Εμείς έχουμε ξαναπεί, δεν είμαστε υποχρεωμένοι να αποδεχθούμε κανένα σχέδιο, καμιά συνταγματική φόρμουλα που δεν διασφαλίζει βιωσιμότητα στο κράτος της Κύπρου και δεν εξασφαλίζει την ειρήνη, την ελευθερία και τη δημοκρατία για το σύνολο του λαού της Μεγαλονήσου.

Ομιλούμε σήμερα στις απαρχές του 21ου αιώνα για τα αυτονόητα, αναφερόμενοι όχι σ' έναν άγνωστο λαό ή μια φυλή της Αφρικής ή της Άπω Ανατολής, αλλά αναφερόμαστε σ' έναν ευρωπαϊκό λαό, σε μια ευρωπαϊκή χώρα που δέχτηκε τα νάματα της κλασικής Ελλάδας, τον ευρωπαϊκό πολιτισμό που εμποτίστηκε με τις ιδέες του Διαφωτισμού και της Αναγέννησης για την ισότητα, την ανοχή και τη δικαιοσύνη, την ελευθερία και την ανθρωπινή αξιοπρέπεια και που βαπτίστηκε πνευματικά, πολιτιστικά και εθνικά στις αξίες του χριστιανισμού· την αγάπη, την αλληλεγγύη, την οικουμενικότητα. Μιλούμε για την Κύπρο, που δικαιούται ένα κράτος δημοκρατικό, σαν αυτό που έχει σήμερα, ένα κράτος με ελευθερίες και δικαιώματα για όλους ανεξαιρέτως τους πολίτες της, ένα πολιτικό σύστημα που να βασιζέται στο κράτος δικαίου, δηλαδή τα ανθρώπινα